

Merz, a német Pinokkió

2026 április 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A jelenlegi kancellár azért bukik el, mert ígéreteit nemcsak megszegi, hanem az ellenkez?jét csinálja.

Valamivel több mint egy év telt el azóta, hogy Friedrich Merz rég áhított politikai álma beteljesült – igaz, hogy csak a második fordulóban és csak a széls?bal segítségével, de megválasztották Németország kancellárjának. De az ?

álma a német lakosság rémálmává vált. A konzervatív bárányszobába bújt politikus a német BlackRock és az Amerika-barát Atlanti-híd egyesület korábbi vezetője személyiségeként arra tett ígéretet, hogy konzervatív politikát folytat, és a korábbi jelzólámpakormány zöld–vörös átokfutását korrigáló döntéseivel helyreállítja Németország versenyképességét a világpiacon. Megszünteti az ész nélküli, ökoszociális ideológián alapuló gazdaságrombolást. Ez mind szépen és jól hangzott, csak nem volt igaz!

Vannak politikusok, akik azért bukhatnak el, mert túl keveset ígérnek, és vannak olyanok, akik azért, mert túl sokat ígérnek.

Friedrich Merz egy harmadik kategóriába tartozik: azért bukhat el, mert ígéreteit nemcsak megszegi, hanem az ellenkezőjét csinálja. Egy kancellár, aki szanálóként indult, Németország történetének legnagyobb adósságszanálójává vált. Egy konzervatív, aki a bevándorláspolitikában keménykedést ígért, ám továbbra is nyitva hagyta a határokat.

Az alábbi rövid cikk a Németországi Szövetségi Köztársaság közelmúltbeli történetének legnagyobb politikai szöszegésének a vázlatos jegyzékét könyve.

Friedrich Merz választási kampánya egyetlen nagy ígéret volt. Megújítja Németországot, helyreállítja a költségvetési fejelet, amely a jelzólámpa-koalíció alatt elveszett. Biztosítja a határokat. Szakít az adósságzöldelődéssel. Visszanyesi az NGO-komplexumot. Csökkenti a bürokráciát. Konzervatív politikát folytat, igazi, kézzelfogható, polgári politikát – és nem a baloldali eszmék szívárványszínű ruhájába öltöztetett változatát.

A választók hittek neki, 2025. február 23-án a CDU/CSU-t a Bundestag legerősebb pártjává tették. A mandátum egyértelmű volt: irányváltás. Vége annak, amit a három ökoszocialista év okozott. A választóknak elegendő volt a zöld klímaideológiából, az újraelosztásból és az államadósságból.

A szövetségi köztársaság politikai történetében aligha akad olyan ígéret, amelyet olyan világosan, olyan egyértelműen, olyan sokszor és olyan hangosan fogalmaztak meg, mint Friedrich Merznek az adósságfék betartása iránti elkötelezettségét.

Még a szövetségi parlamenti választások másnapján, amikor a tinta alig száradt meg a szavazócédulákon, Merz bátran kijelentette: „A belátható jövőben kizárt, hogy reformáljuk az adósságfékét.” Alig mondta ki, máris megszegte.

Friedrich Merz politikai szélhámosként lelepleződött. Választási ígéreteit megszegte, mielőtt még az új Bundestag megkezdte volna munkáját. Egy alkotmányjogilag kérdéses aktusban Merz még egyszer összehívatta a már megbukott régi Bundestagot. Az SPD és a Zöldek szavazataival – tehát azokkal a pártokkal, amelyeket a nép le akart váltani – kiiktatta az adósságfékét, amelyet még napokkal korábban érthetetlennek nevezett. Az eredmény: közel egymillió euró új adósság: ötszázmillió az infrastruktúrára, négyszázmillió a katonai védelemre és egyéb kiadásokra.

Az adósságfék betartása helyett Merz az SPD fő osztozójával, Lars Klingbeillel gyakorlatilag leselejtezte az adósságfékét, és ezzel az alaptörvényt kigúnyolva Németországban soha nem látott eladósodást indított el.

Nem kevésbé volt látványos a fordulat a bevándorláspolitikában. Merz határozottan azt ígérte a kampányban: a hivatalban töltött első napon biztosítja a határokat. Visszautasítás minden német határon, sőt ellenőrzések, zéró tolerancia az illegális belépéssel szemben. A valóság másképp néz ki.

A határokon semmi sem történik, csak jelképes határségi jelenlét. 993 visszautasítottal szemben decemberig több mint kétszáz ezer újonnan érkezett engedtek be. A számarány egyértelmű: majdnem minden visszautasítottal több mint kétszáz újonnan érkezett jutott. Ez nem határvédelem, ez statisztikai ködfüggöny.

Friedrich Merz kampányának legmarkánsabb mondatja ez volt: „A baloldalnak vége!” Ez a vörös–zöldekkel való elhatárolás volt. A jelzólámpa-koalíció és Habeck gazdaságrombolása, Baerbock külpolitikája, az SPD újraelosztási ideológiája ellen. De

a szociáldemokraták vélt ellenfele azok végrehajtójává lett. Az SPD, amely a szövetségi parlamenti választáson jelentős veszteséget szenvedett, 2025 valódi politikai nyertese lett – nem azért, mert győzött, hanem azért, mert

Merz folytatta velük a korábban megkezdett munkát.

A konzervatív szavazóréteg egyik alapvető törekvése a szociális juttatások reformja volt, amely a jelzőlámpakormány alatt bűvészsaruvá vált. Merz reformokat ígért, visszatérést a támogatás és követelés elvéhez, a kiadások lefaragására. A szociális kiadások reformja helyett a szövetségi kormány további forrásokat pumpált a rendszerbe. A megígért megtakarítások elmaradtak, a kiadások nőttek. A szociális juttatások alapjaiban érintetlen maradtak. A nyugdíjpolitika háttérbe szorult, bonyolultsága miatt inkább elodázták a reformját.

Nincs olyan ígélet, amelyet Friedrich Merz az elmúlt egy évben ne fordított volna az ellenkezőjére, vagy ne szegett volna meg, nincs áruulás, amelyet ne követett volna el választói ellen.

2025 a kiábrándulások éve volt: nem azért, mert a CDU/CSU választási ígéretei elolvadtak, hanem azért, mert az ellenkezőjükre fordultak. Legyen szó bevándorlásról, fűtési törvényről, adósságfékről, szociális juttatásokról, a társadalombiztosítás szanálásáról vagy eladósodásról.

Friedrich Merz a történelemben így vonul be: aki Németországnak azt ígerte, amire szüksége volt, de az ellenkezőjével szolgálta ki. Pinokkió kancellár.

Vida Ákos

A szerző újságíró (München)

www.magyarnemzet.hu

Ajánló